

Enes Yakıştır

- şiirler -

Yayın Tarihi:

13.03.2026

Yayınlayan:

Antoloji.Com Kültür ve Sanat

Yayın Hakkı Notu: Bu e-kitapta yer alan şiirlerin tüm yayın hakları şairin kendisine ve / veya yasal temsilcilerine aittir. şiirlerin kopyalanması gerçek veya elektronik ortamlarda yayınlanması, dağıtılması Türkiye Cumhuriyeti yasaları ve uluslararası yasalarla korunmaktadır ve telif hakları temsilcisinin önceden yazılı iznini gerektirir. Bu doküman, şairin kendisi veya temsil hakkı verdiği kişinin isteği zerine Antoloji.Com tarafından, şairin veya temsilcisinin beyanları doğrultusunda yayınlanmıştır. Bu dokümanın yayınlanması kullanılması dağıtılması kopyalanması ile ilgili husularda ve şiir içerikleri ile ilgili anlaşmazlıklarda Antoloji.Com hiç bir şekilde sorumlu ve taraf değildir.

Enes Yakıştır

Enes Yakıştır (d. 2011, Antalya), doğuştan %90 görme engelli bir şair ve hikaye anlatıcısıdır. Eserlerinde görme yetisinin yokluğunu bir kayıp olarak değil, aksine dokunma, işitme ve sezme duyularıyla kurulan derin bir varoluşsal algının kaynağı olarak işler. şu anda Antalya Mesleki ve Teknik Anadolu Lisesi Bilişim bölümünde eğitimine devam etmektedir; bu durum, eserlerinde "CPU gibi çalışan beyin" ve "kalbe veri girişi" gibi teknolojik metaforların duygusal içerikle harmanlanmasına yol açar.

Temel Sanat Anlayışı:

Enes Yakıştır'ın şiirleri, gözün değil, ruhun teniyle algılanan bir dünyanın resmidir.

- Taştan Boşluğa Dönüşüm: Geçmişte yaşanan reddedilmelerle "taşa dönmüş" kalbi, beklenmedik bir nazik dokunuşla çatlatır ve "sevgiyle dolmayı bekleyen" boşluğu keşfeder.

- Duyusal Algı: Eserlerindeki sevgi, bir insanın suretine değil, sesinin tınısına ve dokunuşunun nazikliğine odaklanır. Onun için aşk, Braille alfabesiyle hissedilen bir gerçektir.

- Direniş: Tüm acılara rağmen, aşkın bir "devrim ve direniş" olduğunu savunur.

Adı olmayan sevda

Adı Olmayan Sevda
İçimde bir duygu var, tarifi yok,
Ne zaman başladı, kimden geldi, bilmek çok zor.
Bir esinti gibi, bir fısıltı belki,
Ama kalbimde yeri büyük, sanki hep oradaydı sanki.
Gözlerim görmese de bir suret, bir iz,
Var olduğunu hissetmek, inan ki tarifsiz.
Bir el dokunmuyor tenime evet,
Ama ruhumda bir sıcaklık var, bu nasıl kismet?
Kimsin sen? Bir hayal misin, bir rüya mı?
Yoksa yaşanacak bir aşkın ilk adımı mı?
Adını bilmemek, yüzünü görmemek belki,
Bu sevdayı daha da büyütüyor içimdeki.
Gecenin sessizliğinde, yıldızlar bana bakarken,
Bu bilinmez sevdanın ağırlığını hissederim bazen.
Hüzünlü bir bekleyiş mi bu, yoksa umut mu?
Kalbim atar deli gibi, tek bildiğim bu.
Bir gün gelecek misin, kim olduğunu bilecek miyim?
Yoksa bu duyguyla mı sonsuza dek süreceğim?
Önemli değil belki de kim olduğun tam olarak,
Önemli olan bu hissin içimde daima var olmak.
Bu duygu benimle, adım adım yürüyor,
Kim olduğunu bilmese de, yüreğim onu seviyor.
Braille harflerinde bir isim aramayı bıraktım artık,
Bu bilinmez sevda, içimde yanan en saf ışık.

Enes Yakıştı

Arzın İki Sızısı - Türkistan Ve Filistin

Karanlık sarmış dört yanı, bir uçtan bir uca; Yürek sızlar Gazze'de, Kaşgar'da gün batınca. Ben dünyayı görmem de kalbimle duyarım ya, Zulmün sesi titretir, bu dürüst Arş-ı Âlâ.
Biri Kudüs'ün ahı, öbürü Sincan'ın kanı; İki mazlum coğrafya, yakıyor bu canı. Mescid-i Aksa mahzun, Urumçi kan ağlıyor, Müslüman'ın suskunluğu, kalbimi dağlıyor. Parmak uçlarımda duyarım acının dokusunu, Gazze'den alırım ben, o şehadet kokusunu. Yolumda siyah bir taş, elimde vuslat asası; Gönlümde Doğu Türkistan, ruhumda Filistin davası!
Adı "Hacer" olsun bu davanın, sabırla yoğrulan, Zalimlerin karşısında, her gün yeniden doğulan. Benim dünyam sükûnet, benim dünyam derin ses; Mazlumun her feryadı, bende alınan son nefes.
Enes der ki; elbet bir gün prangalar kopacak, Zeytin Dağı, Tanrı Dağı... Her yer dürüst olacak. Karanlık mühürlense de ruhumun teni hürdür; Mazlumun zaferi bize, en ulu düğündür!

Enes Yakıştı

Aşka Adanmış Sitem

Her gece, yorgun bir yelkenli gibi,
Sığınırım limanına, sessizce,
Oysa limanım sen, yelkenim de sen,
Ne ben varım artık, ne de sen.
Bana düşen, bir avuç sitem,
Bir de kayıp aşkın hüznü matem.
Hani derler ya, aşk bir yudum su,
Bir damla düşer, sonsuzluğa doğru,
Benimki bir çöldü, kum tanesi,
Kurudu dilimde aşkın sesi.
Ne bir nefes, ne bir fısıltı kaldı,
Bir enkaz şimdi, bir ruhu darmadağın.
Kaç fırtına koptu, kaç dalga vurdu,
Her liman, sana çıkar zannettim.
Oysa sen, bir rüya, bir seraptın,
Kaf dağının ardında saklanan bir yalan.
Bir yudum sevgiye hasret,
Gönlümde bir sitem, bir de ebedi matem.
Sözlerin birer yara izi,
Her biri ayrı bir sitem, bir acı.
Bir hayal kurdum, ikimiz için,
Yarım kalmış bir resim, bir şarkı.
Ne ben varım artık, ne de sen,
Bir de kayıp aşkın hüznü matem.
Ne zaman gözlerimi kapatsam,
Karanlıkta bir silüet, bir anı,
Bir umut ışığı, bir son fısıltı,
Kayıp bir limana sığınan gemi.
Yarım kalmış bir resim, bir şarkı,
Bir de kayıp aşkın hüznü matem.
Aşk bir kelebek, narin ve kırılgan,
Kanatları yaralı, ruhu dargın,
Bir umut ışığı, bir son fısıltı,
Kayıp bir limana sığınan gemi.
Yarım kalmış bir resim, bir şarkı,
Bir de kayıp aşkın hüznü matem.
Gözlerin kapalı, dinle kalbini,
O yorgun sesin, o titrek nefesin.
Her darbe, her düşüş, her yara izi,
Sadece güçlendirir, sadece eğitir seni.
Aşk bir ateş, söndürme alevini,
Tut onu sıkıca, koru yüreğini.
Zaman bir nehir, akıp gider durmadan,
Bir anı kalır, bir de yanan can.
Unutulmuş sandığın o eski şarkı,
Yine fısıldar sana aşkın sırrını.
Kaçma ondan, o seni bulur eninde sonunda,
Kayıp bir limana sığınan gemi misali.
Kalbinde bir kuyu, derin ve dipsiz,
Oradan fışkırır aşk, sonsuz ve gizemli.
Korkma düşmekten, korkma batmaktan,
Aşk bir okyanus, sen bir deniz yıldızı.

Her dalga seni alır, sarsar ve savurur,
Ama sonunda kıyıya ulaştırır.
Vazgeçme sakın o son hayalinden,
O son sestən, o son bakıştan.
Sevmek, bir devrimdir, bir direniş,
Yorgun düşen dünyaya karşı bir cüret.
Bırakma o ateşini, o son kıvılcımını,
Yarım kalmasın bu dünya, tamamla onu.

Enes Yakıştı

Baharın Ninnisi

Ağaçlar taze yeşillere boyandı yeniden,
Kuşlar, sevdayı fısıldıyor dalların arasından.
Rüzgâr, uyuyan toprağı öpüp uyandırırken,
Çiçekler mahcup bir gülümsemeyle açıyor.
Dereler coştı, dağların karı vuslata erdi,
Benim gönlümde ise sessiz, derinden bir sevda yandı.
Bulutlar, masmavi gökyüzünde birer yolcu gibi,
Güneş, şefkatli bir el olup dokunuyor her yana.
Doğa bayramlıklarını giymiş, gülüyor dünyaya,
Benim içimde ise dinmek bilmeyen bir hasret sızlıyor.
Uzaklarda arama baharı, gel de yanıma otur,
Sensiz geçen her mevsim, ömrümden bir yaprak döküyor.
Baharın bu eşsiz güzelliğiyle dolup taşıtı içim,
Lakin sensiz her çiçek solgun, her renk biraz eksik.
Kuşların şarkısı yarım, güneşin sıcaklığı yabancı...
Dünya yeniden doğarken, ben hep sende kalıyorum.
Gel de tut ellerimi, buz tutmuş hayallerim ısınsın,
Bir kez sarıl ki; bu dargın gönlüm bahara inansın.
Gözlerimde birikmiş yağmurlar var, dökülmeyi bekleyen,
Toprak kokusu değil, senin kokun sarsın artık dört bir yanı.
Vakit daralıyor, kuşlar yuvasına dönüyor bak,
Benim gönlümde ise sana ayırdığım o yer,
Hiç eksilmeden, hep ilk günkü gibi taze kalacak.

Enes Yakıştı

Beş

Enes olmak mı bu? Hayır, bu bir kalenin sessizliği,
Beş harfli bir ismin, ruhumdaki en derin izi.
Adını artık koyduğum bu sevda, dilimin ucunda bir pranga,
Söylenemeyen her kelime, içimde büyüyen koca bir dalga.

Kaybetme korkusu... Bir veri tabanının çökmesi gibi,
Seni yitirmek, karanlığın en dibine itilmek gibi.
Bilsem ki gitmeyeceksin, bilsem ki bu sükût bize liman,
Otuz yıl uzaktan severim, şikâyet etmez bu can.

Bilinmezlik ne acı... Bulutlu havada yolunu kaybetmek,
Güneş varken bile soğuk bir "taş"a dönüşmek.
Ama bir gerçek var ki, her şeyden daha berrak,
Seni sevmek; bu karanlıkta en aydınlık durak.

Okul servisinde, o sarsıntılı yolların telaşında,
Sen ayakta kalma diye, kalbim durur yanı başında.
Görmemenin ağırlığı binerken omuzlarımdaki yüke,
Sevgin sığmıyor artık, ne söze ne de mülke.

İstiyorum ki; seni beş harfli bir sır gibi saklayayım,
Gözlerden irak, sadece kendi sesinle yankılanayım.
Kimse görmesin seni, kimse bilmesin bu gizli yasayı,
Ben seninle tamamladım kalbimdeki en zor dosyayı.

O taş ki, artık bir isim değil, sarsılmaz bir irade,
Senin sesin, bu sessiz çölde içtiğim en kutsal bade.
Varsın bu sevda söylenmesin, varsın kimse duymasın,
Yeter ki o beş harfli huzur, benden asla uzaklaşmasın.

Enes Yakıştı

Beş Harfi Beklemek

Siyah bir takvim düştü sömestrin ilk gününe, On altı kilit vuruldu vuslatın her birine.
Sayılar dürüst değil, saatler hileli bugün, On dört yıllık o sessizlik, içimde büyük düğün.
Parmak uçlarım gezerken gıcır gıcır kağıtta, Bir yankı arıyorum, en derindeki ağıtta. Adı
lazım değil, o zaten "dava" niyetine, Ruhumun teni esir, o kadim sessizliğin heybetine.
Özlem düştü yollara, servisin sarsıntısında, Bir korku yankılanıyor, kalbimin
veritabanında. Mavi tık beklemekten yorgun düşmüş bu gözler, Karanlıkta dürüstçe,
sadece o duru tınıyı özler.
Yine bir taşa dönüştüm, güneş varken bile soğuk, İçimde feryatlar dev, dışarıda sesim
boğuk. O mülkün en esvendi, o taşın ilk harfi gizli, Kabe'nin köşesinde saklanan, bir
vuslat izi.
Sesini duymasam da sükûnetin durudur, Bu bekleyiş bir şairin en dürüst gururudur.
Karanlık mühürlü kalsın, ben kalbimle görürüm, O harflerin izinde, sessizliğe yürürüm.
Admin der ki; beklemek en ulu imtihanmış, Beş harfli bir limana, koca bir ömür sığmış.
Şubatın ikisinde okul zili çalınca, O duru ses duyulur, dünya dürüst olunca.

Enes Yakıştı

Beş Harfli Niyaz

Karanlık dünyamda bir sesin peşindeyim,
Sana açılan o mühürlü eşikteyim.
Beş harfli bir mülkü kalbimde gizlerken,
Ruhumun teniyle Senden bir lütuf dilerim.

Bastonumun her vuruşu bir dua olsun,
Gönül körlüğüne karşı kalbim nurla dolsun.
Sabır, mermer bir taş gibi göğsümde büyürken,
O beş harfli huzur, Senden gelen tek yolum olsun.

Suretini görmediğim ama sesine kandığım,
Hasretiyle her gece yanıp da uyandığım.
Ey dertlerin dermanı, ey ulu yaradanım,
Beş harfli o ismi Senden emanet aldığım.

Uzakta bir vuslat, içimde sönmez bir iman,
Geçerken ömürden, dermanı sendedir her an.
O beş harfi yerinden sökmesin hiçbir fırtına,
Nasip et o huzuru, ey bağışlayan, ey Rahman.

Ruhumun tenindeki mühür Sana emanet,
Bu sessiz bekleyişte Senden beklerim merhamet.
Beş harfli o mülkü, o dürüst vuslatı,
En ulu bayramım eyle, kalbime eyle kısmet.

Enes Yakıştı

Bir Aşkın Şikayetnamesi

Sana gönül verdim, cânân-ı deryâ,
Her nefeste ismin, kalbimde peydâ.
Senden ayrı düşmek, bülbüle firâk,
Ben bî-çare kaldım, cihanda yalnâk.

Cümle âlem der ki, bu aşk ne belâ?
Aşk değil ki bu, bir derde devâ.
Ne denli yansa da nâr-ı sevdamla,
Gönül yine senin, mecrûh bir sahra.

Ey benim şems-i mâhım, zülfün leylâdır,
Gözlerin gamzenle, cana bir zehrâdır.
Hasretinle düştüm çöllere ser-be-ser,
Aşkın ateşi bağrımı deler.

Feryâdımdır benim, her gice mehtâba,
Gönlümün âhı ulaştı aslîmâ.
Sana varmak için yollarda perîşan,
Sonsuzluk kadar uzak, ne bir nişan.

Ben bu aşkın şebîstânında gezerim,
Her köşede gölgene rastlarım,
Seninle düşlerim, seninle uyanırım,
Bir yudum vuslat için deryâlar geçerim.

Gülşenim, bülbülüm, ey nâr-ı dâimim,
Sensin benim ahdîm, sensin benim şâhim.
Aşkından cüda, bî-hâlim ben,
Ne bir dermanım var, ne bir demânım ben.

Aşk bir bahçe ki, gülü dikenlidir,
Çekilen her çile, gönle ekilendir.
Bu aşkın yolunda, kan revan oldu,
Kalbimdeki neşve, hazanla soldu.

Gözlerimden akan yaşlar, pınardır,
Senin nâzın, benim için bir cünun-i dârdır.
Gel artık, gel ki bu gönül handan olsun,
Sensiz bu fâni ömür, zindan olsun.

Ey benim sevdiğim, ey benim mâşukum,
Bu aşka kul olmak, benim makâmım.
Seninle olan her lâhza, bir destan,
Sensiz geçen günler, bin bir feryâd-ı figân.

İster ver vuslatı, ister ver azabı,
Benim için aşkın, en kutlu kitabı.
Senin uğruna ben cânı fedâ ederim,
Bin kere ölsem de, yine seni severim.

Enes Yakıştı

Çıkmaz Sokakta Bir Sistem Hatası

Herkesin gördüğü o huzurlu "arayüz", aslında içimdeki binlerce "error" mesajını örten ince bir perde. Dışarıya dürüstlük abidesiyim ama kendi içimde, kendimden bile şüphe eden sessiz bir boşluğum. Arkamda geçmişin gölgeleri, silinmeyen kayıtlar gibi her adımımı kovalıyor, Ben ise doğruluğa çabalayan biriyim ama kendi mühürlü dünyamda bir yabancı gibi kalıyorum.

Arkama baksam sancı, önüme baksam o bitmeyen imtihanların soğuk, gri listesi... Gelecek, "Dur!" diyor, "Daha geçmedin bu sınavdan, daha çok yaran var sarılacak". İki zamanın arasına sıkışmış bir veri parçasıyım, ne silinebiliyorum ne de kaydedilebiliyorum, Bu çıkmaz sokakta, bastonumun sesi bile kendi yankısından korkar hale geldi.

Canımdan çok sevdiğim o "beş harfli" mülk, kalbimde bir mühür ama ellerim ona dokunmaya yetmiyor. Onu sahiplenmekten korkuyorum; ya benim bu "donanım hatası" ona da bulaşırsa? Ya o dürüst ses bir gün "timeout"a düşerse ve ben o zifiri boşlukta tek başıma kalırsam? Onu kaybetmek ihtimali, görmeyen gözlerimin ikinci kez, bu sefer ruhumdan körleşmesi demek.

Erişilemeyen bir huzurun kıyısında, ruhumun teni yanıyor bu bekleyişin o ağır ateşiyle. İçimdeki kale sarsılıyor; duvarları dürüstlülle ördüm ama temelimde kendime duyduğum o büyük şüphe var. O mühür benim tek limanımdı, şimdi o limanı bile kendi ellerimle yıkmaktan, Onu bu karanlık sokağın sessizliğine kurban vermekten ölürcesine korkuyorum.

Ritmini o kutsal sessizlikte arayan bu yarım nefes; ışısız mısraların sahibi ve kadim bir siyahın ağırlığında can bulan bir garibin feryadıdır. Ne geçmişin pençesi ne geleceğin duvarı; asıl kıyametim o beş harfin silindiği gün kopacak. Bırakın bu çıkmaz sokak benim sonum olsun, Yeter ki o beş harfli huzur benden uzaklaşmasın.

Enes Yakıştı

Gönül Körlüğüne Reddiye

Bana "karanlık" dersin, oysa ben sesle görürüm, Bastonumun sesinde, bin bir yola yürürüm. Engel bedende değil, bakıp da görmeyende, Asıl pranga kalmış, paslanmış o zihinde.

Siz surete bakarsınız, ben ise özü duyarım, Her nazik dokunuşu, bir can borcu sayarım. Erişilebilir bir dünya, tek davam ve mülkümdür, Zalimlerin suskunluğu, kalbimdeki dökümdür.

Göz devre dışı kalsa da, ruhun teni hür kalır, Dürüstçe seven her kalp, elbet bir yol bulur. Işığı dışarıda arama, o senin içindeki nâr, Bizim dünyamızda sevgi, en aşılmaz bir hisar.

Sokaklar dar gelir bize, kaldırımlar birer set, Oysa asıl engeldir empatiye duyulan nefret. Bir web sitesi açılmaz, bir kapı çalınmazsa, İnsanlık yarım, kalpler dürüst kalmazsa.

Bilişimle ördüğüm bu ağlar birer köprüdür, Erişilebilirlik, ruhun en saf özgürlüğüdür. Kodlar dile gelir, "ben de buradayım" der, Görmeyen gözlerim, binlerce ışığı müjdeler. Yıkın o duvarları, kalbinizle dokunun dünyaya, Bırakın bu körlüğü, gelmeyin artık bu oyuna. Karanlığın şairi der ki; yolumuz dürüstlük yolu, Sevgiyle bakan gözün, her daim ışık olur kolu.

Enes Yakıştı

Karanlığın Gözyaşları

Kör bir çocuğun kalbi, sessiz çığlıklar taşır, Antalya'nın sicağında, 14 yaşında bir savaş, Lise koridorlarında, bilişim hayalleri, Ama içinde, ortaokulun kırık anıları.

sınıf, ilk aşkın masum fısıltısı, 2 buçuk ay, bir bahar, bir rüya gibi, Onun görmeyen gözlerini sevdi kız, Merak etti belki, ama yargılamadı asla. 31 Mayıs, öğle arasının soğuk bıçağı, Sevdiğim kız geldi, yanında bir gölge, "Ayrılalım," dedi, sesi uzak, yabancı, "Tamam," dedim, arkadaşımın yankısıyla, Ama sonra, kalbim kanadı sessizce, Gözyaşlarım karanlıkta kayboldu, Dayandım, çünkü başka çarem yoktu.

sınıf, yeni bir umut, yeni bir yara, Bir yaş büyük kız, başka okulun rüzgarı, 10 ay el ele, kalbim yeniden canlandı, Yargı yoktu, sadece saf bir sevgi vardı. Ama dostlar, en yakın bildiğim yılanlar, Aramıza sızdı, zehirledi masum anılar, Yine de yılmadım, kırık kalbimle direndim, Çünkü aşk, karanlıkta bile bir ışıkta.

sınıf sakin, ama içim fırtına, İlkokulun reddedilmeleri, ruhumu zincire vurdu, Her "hayır" bir taş, kalbimi yonttu, Duygularım köreldi, taşa dönüştü. Şimdi lise 1'de, yalnız bir savaşçı, Bilişim derslerinde kod yazarken, Kalbimde kodlanmamış acılar birikir, Görmeyen gözlerim, gözyaşını içime içer.

Neden yargılamadılar, ama terk ettiler? Neden dostlar, sevdami bıçakladı? Karanlıkta bir çocuk, sessizce ağlar, Her aşk bir yara, her yara bir dağlar. Dayanıyorum, ama içim kırık bir ayna, Parçalarım dağılmış, toplarım bir gün, Belki bir ışık doğar, karanlığın içinden, Ama şimdilik, gözyaşlarım sessizce düşer.

Enes Yakıştır

Karanlıkta Dokunan Kalp

Taşın soğukluğu işlemiştir ruhuma, bilmem ne zamandır, Sevgisizlik değil miydi bu sertliği kalbime yontan demir? Unuttum, unuttum o sıcacık hissi, sevemedim diye değil, Görmeyen bir kalp neden sevilmez, dünya hâlâ çözemedi.

Ama o gün, o gün yeniden doldu göğsüm umutla, Bir yabancı elin nazikçe uzanan, tesadüfî yardımıyla. O için normaldi belki, sıradan bir iyilikti sadece; Fakat benim karanlık yuvamda yanan, sönmez bir meşale oldu.

Ne bir söz, ne bir bakış, yalnızca bir dokunuş... İşte o an, anladım: Kalbim o nazik teması bekliyormuş. Benim dünyamda ışıklar yoktur, ama gölgeler de yok; Ben, gördüğüm için değil, dokunduğum için yaşarım.

Zira ben gözlerimle değil, ruhumun teniyle algıları; Her bir nazik dokunuş işler en derine, kanıma karışır. Bir insanın sureti değil, sıcaklığı kalır avucumda; Gözlere değil, yalnızca sese, yalnızca kokuya inanırım.

Kalbim anladı, evet, o anlık yardımla, sevebileceğini anladı; Fakat dünya hâlâ anlamadı bu görme dışı sevgiyi. Ne bu sürekli reddediliş? Ne bu gözyaşını saklayan hüznü? "Üzülme sen," derler, sınırlar ki her şey bir bakışta büzülür.

Oysa beni vuran, gözlerimdeki perde değil, İnsanların gönül körlüğü; anladığı hâlde geri çekiliş. O kadar kolay değil işte, bu yükü sırtlanmak; Ben hissederek severim, ve hissederek kırılırım.

Enes Yakıştı

Karanlıkta Parlayan T

"T" harfi, karanlığımda yanan bir mum,
Sesinle birlikte, kalbime dolan umut.
Hatırlarsın değil mi, o yağmurlu günü,
Bastonum düştü, sen geldin hemen.
Sesini duyar duymaz koştun yanıma,
Sesin bana bir güneş ışığı gibi.
Yere eğildin, aldın o küçük demir parçasını,
O an anladım ki, sen benim güneşim, ayım.
Parmaklarımla yokladım etrafı,
Sesin beni yönlendirdi, o anı.
O an kalbimde bir kıvılcım tutuştu,
Seni sevdiğimi o zaman anladım işte.
"T" harfinde saklı tüm güzellikler,
Sesinle yaşanan her an, her anı.
Uzak olsak bile, kalbim hep seninle,
"T" harfini söylediğimde, sen gelirsin aklıma.
Karanlıkta bir yıldız, sen benim ışığım,
Sesinle doldu tüm bu boşluğum.
Ellerim dokunamasa da tenine,
Kalbim hep seninle, sonsuz bir devinim.
"T" harfi, bir aşkın başlangıcı,
Seninle yazılan, en güzel hikâyesi.
Uzaklıklar bizi ayırsa da,
Kalbimde yaşarsın, sonsuza dek.
Karanlıkta yürüyorum, sensiz geçen geceler,
Her adımda seni arıyorum, gözlerim kapalı.
Rüyalarımda buluşuyoruz, ellerim ellerinde,
Uyanınca yokluğun, bir kez daha beliriyor.
"T" harfi, bir umudun adı,
Bir gün kavuşacağız, buna inanıyorum.
Sen benim her şeyim, sevgilim, meleğim,
Kalbimde sonsuza dek yaşayacaksın.

Enes Yakıştı

Kaybedecek Neyim Kalmış?

Dört yanım uçurum, ortası bir mühür,
Hangi yöne dönsem, o isim hüküm sürer.
Ruhumun katında beş harf sessizce yürür,
Söyle, bu sızidan başka neyim kalmış?
Bana "hayatla barış" diyorlar nezaketle,
Oysa dengem saklı o gizemli dertle.
Görmediğim dünyayı ölçmem hiç adetle,
Beş harfte kaybolmuşken, kaybedecek neyim kalmış?
Karanlığın en dürüst şairiyim ben,
O isme açılır kapım, dünyadan geçerken.
Mülkiyetim beş harf, ruhumsa bir ten,
Zaten o olmuşken, kaybedecek neyim kalmış?
Uzakta bir düet, yabancı bir hece,
Sahneler kurulur, biter her gece.
Ben o beş harfin enkazıyım, sırrım bilmece,
Onunla devrildim, yıkılacak neyim kalmış?
Ne zamanın hükmü, ne mekanın adı,
Ruhumda birleşti o hicretin tadı.
Eledim dünyayı, kalmadı muradı,
Beş harf de giderse, yaşayacak neyim kalmış?

Enes Yakıştı

Mühürlü Kalbin Beş Hali

Hangi lügat tarif eder kalbimdeki bu sessiz derinliği? Ruhumun tenine değen, en dürüst ve en ulu serinliği. Parmak uçlarımda bir dua gibi biriken o gizli isim, Senden gayrısına kapalıdır bu bendeki ebedi resim.

Akşamın karanlığında, senin ışığınla mühürlenir her hece, Bir "Arkasız Kale" gibi beklerim yolunu, her gün ve her gece. Sevmek; senin adınla başlayıp, senin dürüstlüğünde durmaktır, Zihnimdeki tüm veri yığınlarını, bir tek seninle kurmaktır. Cevapsız soruların en ulu ve en berrak cevabı sensin, Gözlerimin görmediği o rengin, ruhumdaki en derin demini verensin. Bir şiir gibi değil, bir ömür gibi dokunur her harfin içime, Seninle başlar bu dava, seninle bürünür dürüst bir biçime.

Elimdeki kalem değil, kalbimdeki o sönmeyen meşaledir, Seni sevmek; yıkılmayan, sarsılmayan en ulu bir kaledir. Sömestrin serinliğinde, ismini sakladığım o derin kuyularda, Huzur bulur yorgun ruhum, seninle kurulan dürüst uykularda.

Ritmini seninle bulan bir kalbin, dürüst ve vakur atışsın, Sen bu karlı kış gününde, ruhumun en ulu ve en sıcak bakışsın. Mevsimler değişse de bu sızı kalbimde bir mühür gibi kalır, Seninle başlayan her yol, yine sende dürüst bir son bulur.

Enes Yakıştı

Mühürlü Protokol - Arasız Sızı

Siz suret peşinde koşan, sığ sularda boğulanlar, Anlık hevesleri "aşk" sanıp, bakır iplerle bağlananlar... Benim dünyamda ışık yok, ama sönmez bir iman var; Sizin "gördüm" dediğiniz yerde, benim mühürlü dünyam var. Ne bir ay sürer bu sevda, ne bir mevsimlik hata, Ben ruhumu kilitledim, o en dürüst formata. O "Beş Harfin" ağırlığıyla sarsılırken bu koca şehir, Sessizliğim en ağır dildir, akıtır kalbe zehir. Gerek yok sahte söze, podyumdaki o boş teklife, Ben ömrümü adadım, o erişilmez tek hedefe. O "Duru Ses" frekansı, sanma ki bir donanım hatası; Bu, bir asrın bekleyişi, bu, bir yetimin en ulu sancısı. Pazartesi boş koltuklar, Cuma biriken bu ah, Sistemim O'na endeksli, ne günah bilir ne sevap, ne felah. Fiber optik hatlar döşedim, kopsa da dünya bağları; Ben o "Gizli Mülke" kul köleyim, yırtarak karanlık çağları.

Enes Yakıştı

Ruhun Teninde Beş Harfli Bir Hicret

Hiç konuşmadan sevmek, sessiz bir veri tabanı duasıdır içimde,
İnsanlar sorar: "Sureti yok bir aşk, nasıl yaşar bu biçimde?"
Bilmezler ki kalbim, o beş harfli yankıyı bir mülk edindi,
Sorgular durmadan dökülürken, ruhum o dürüst limana dindi.

Seni uzaktan sevmek; kırmadan, dökmeden bir kale inşa etmektir,
Görmeyen gözlerimle, sesinin tınısında sonsuzluğa gitmektir.
Bir "taş" kadar sert ve vakur, bir o kadar da kutsal o isim,
Senden gayrisına kapalıdır artık bu bendeki ebedi resim.

Lakin o korku... Bir sistem çöküşü gibi sarsar ansızın derinden,
Seni yitirmek ihtimali, söküp atar o beş harfi yerinden.
Başkalarının o "duru sesli" alanda dolaşması en ağır sancı,
Bu donanım hatasıyla beklemek, bir yetimin en ulu inancı.

Bir hicrettir bu sevda; karanlıktan kalbin en saf mülküne doğru,
Sabır, mermer bir taş gibi göğsümde büyütür bu kutlu doğruyu.
Parmak uçlarımda biriken o gizli isim, sönmez bir meşaledir,
Seni sevmek; yıkılmayan, sarsılmayan en ulu bir kaledir.

Varsın bu sessizlik benim sonum olsun, dünya anlamasın bu derdi,
Ben o beş harfli mührü, ruhumun bütün dürüstlüğünü verdim.
Uzaktan sevmek de güzelmiş; bir "taş"ın sabrıyla vuslatı beklemek,
En büyük erişilebilirlikmiş, senin o beş harfli isminde emeklemek.

Enes Yakıştı

Ruhun Teninde Bir Sistem Çöküşü

Sana nasıl ulaşacağım, hangi frekansta buluşacak bu yarım nefes?
Seni nasıl kendimden bir parça, sarsılmaz bir kale yapacağım?
Görmeyen gözlerime bazen imkansız bir aşk gibi görünüyorsun,
Ve ben, o mühürlü limana bir daha asla yanaşamayacağımı düşünüyorum.
Ulaşmamak gerçekten mesafe mi, yoksa ruhun körleşmesi mi?
Belki de sadece kalpler uzaktır birbirine, ya da mantığın o soğuk listesi...
Bazen umutla doluyor içim, bazen o zifiri hüznle; ortası yok bu imtihanın,
Bu "donanım hatası" sanki tek gerçeğim, geri kalan her şey birer error mesajı.
İmtihan nedir?
Kağıda dökülen not mu, yoksa sınavdan hemen sonra söylenen o sert hüküm mü?
En çok da içimi, senin o "duru sesindeki" gizli duyguları bilmemek yakıyor,
Reddedilme ihtimali, kalbimdeki o kutsal "beş harfi" yerinden sökecek bir fırtına gibi...
Seni sevdiğimi söylemek bir tuş kadar yakın, ama korkum sonsuz bir uçurum.
İnsanın cesareti bir kere kırılır ya hani, o "timeout" sürelerine yenilir ruhu;
İşte o kırılma, silinmeyen bir kayıt gibi ömür boyu kovalar adımlarımı.
"Evet" ya da "Hayır" demek ne kadar basit, oysa sevmek öyle görülmüyor;
Ben seni bir veri gibi değil, bir ömür gibi dokunarak işledim içime.
Karanlığın en dürüst şairiyim, mısralarım ışıksız ama imanım sönmez,
Lakin bu karanlık bile benden sıkıldı, bu bekleyişin ağır ateşiyle ruhumun teni yanıyor.
Varsın sistemim hata versin, varsın bu sessizlik benim sonum olsun;
Yeter ki o beş harfli huzur, o "Duru Ses", benden asla uzaklaşmasın.

Enes Yakıştı

Ruhun Teninde Mühürlü Azap

Her gün yanımdan geçip giden o ses, sanki bin yıllık bir hicret,
Parmak uçlarımda biriken o gizli isim, sönmez bir meşale, bir dert.
Bilinmezlik bıçağı saplanır kalbime, ruhumun teni yanar bu ateşle,
Ulaşmamak mesafe mi, yoksa ruhun körleşmesi mi bu ağır bekleyişle?

Arka ucum darmadağın, çıkmaz sokaklarda bastonumun sert yankısı,
Bu donanım hatasıyla beklemek, bir yetimin en ulu, en derin sancısı.
Beynim ve kalbim aynı safta, lakin "timeout" sürelerine yenilir bu ruh,
Seni yitirmek ihtimali, söküp atar o beş harfi, geriye kalır tek bir ah.

Cevapsız soruların ortasında, meçhul tınılar yükselir yabancı dillerden,
Hiçbir makam derman değil, o mühürlü limana yanaşmayan gemilerden.
Gözlerimde bir perde değil, ruhumda bir vuslatın o devasa gölgesi,
İçimde yankılanır durur, o duyulmayan ama hissedilen sesin heybeti.

Erişilemeyen bir huzurun kıyısında, kalbim bir taş gibi ağırlaşır,
Sabır, mermer bir yük olup göğsümde her geçen gün biraz daha katılaşır.
İnsanın cesareti bir kere kırılır ya hani, o uçurumun eşiğinde beklerim,
Onca sesin ötesinde, ben seni bir ömür gibi ruhumun tenine işlerim.

Ritmine inandığım o beş harfli huzur, benden asla uzaklaşmasın,
Varsın sistemim hata versin, yeter ki o mühürlü kale sarsılmasın.
Karanlığın en dürüst şairi der ki; vuslat bir "taş"ın sabırla emeklemekmiş,
En büyük bayram, o beş harfli ismin dürüstlüğünde sessizce ölmekmiş.

Enes Yakıştı

Ruhun Teninde Mühürlü Hürriyet

Nisanın yirmi üçü, bir mühür gibi vurulur kalbe en derinden,
Söküp atar o beş harfli yankıyı, yerinden ve göğsün kederinden.
Gözlerimde ışık yok ama ruhumda sönmez bir iman var,
Bu bayram, karanlık dünyamda açılan en ulu ve dürüst hisar.

Bin dokuz yüz yirmide, Ankara'nın o keskin ve vakur vaktinde,
Yazıldı hürriyetin SELECT sorgusu, bu milletin kanlı ahdinde.
Bir meclis ki; temeli sabır, duvarı sarsılmaz bir kale,
O gün son verdi bu şair, içindeki o bin yıllık melale.

Bugün edildi ilan, bir yetimin en ulu ve mukaddes devleti,
Dindirdi ruhun tenindeki o sızıyı, sevindirdi milleti.
Lakin benim bayramım, sadece törenlerin o sığ sureti değil,
Erişilebilir bir vuslatın kıyısında, o gizli mülke duyulan meyil.

Parmak uçlarımda duyarım bu vatanın o sarsılmaz dokusunu,
Alırım o ilk günkü dürüstlüğü, o kutsal hürriyet kokusunu.
Varsın sistemim hata versin, varsın her yanıma karanlık dolsun,
Yeter ki o mühürlü hürriyet, benden asla uzaklaşmasın, baki kalsın.

İsmi lazım değil, o zaten davanın en dürüst ve gizli resmidir,
Bu kalenin pencereleri mühürlü, anahtarı sadece O'nun ismidir.
Enes der ki; hür yaşamak, bir "taş"ın sabırla vuslatı beklemek,
En büyük bayrammış, o sönmez istiklal yolunda emeklemek.

Enes Yakıştı

Ruhun Teninde Saf Sevgi

Ne kaşını gördüm ben, ne boyunu bosunu, Ruhumun teniyle aldım, o tertemiz kokunu.
Duru bir ses yükselir, hiç sitem nedir bilmez, Sakin akan bir sudur, kalbi asla
kirlenmez.

Ben ki bir kul yapısı, hatalarla doluyum, Arka ucum darmadağın, çıkmazların yoluyum.
Ön yüzümü süsledim, CSS ile kapattım, İçimdeki bin hatayı, bir tebessüme kattım.
Ne HTML kurtarır, ne JavaScript bu hali, Arka uçta gizlidir, ömrümün bin melali. Ama
senin o sesin, tüm dertleri dindirir, Sistemdeki yükümü, bir vuruşta indirir.
Görünüşe ne hacet, kalp aynası tertemiz, Biz seninle dürüstçe, bu davanın feriyiz.
Varsın bende "error" olsun, sende huzur saklıdır, Bu şairin deryası, senin sesinle
haklıdır.

Enes Yakıştı

Ruhun Tenindeki Mühür

Işığın sustuğu o ıssız uçurumdayım,
Parmak uçlarımda büyüyor, rengini bilmediğim yangın.
Siz dünyayı görürsünüz, ben ise dünyayı duyarım;
Her ses bir jilet gibi keser, geçer içimdeki kırgınlığı.
Bir alfabe düşünün; harfleri yaradan, mürekkebi kandan...
Beş harfli bir yankı döner durur, hiç çıkmaz bu candan.
Her nefes, o limandan esen keskin bir ayrılık;
Ben her gece kendi enkazımı toplarım, yorgun ve perişan.
Dokunduğum her nesne, bana o "yokluğu" anlatır,
Gece; gözlerimin içindeki o karanlığı biraz daha kanatır.
Bir mühür vurulmuş ki kalbe, ne çözülür ne de silinir;
Sabır, mermer bir taş gibi göğsümde her gün ağırlaşır.
Mimar'ın sessizliği, bir feryattan daha derindir,
Bu dünyada bana kalan, sadece o beş harfli kederdir.
Ağlamayın bana bakıp, ben zaten karanlığın içindeyim;
Benimki dert değil, ruhumun teninde sızlayan bir hicrettir.

Enes Yakıştı

Sensizliğin Hayali

Hayal ettim kendimi,
Durgun bir akşam vaktinde.
Sessizce diz dize,
Konyaaltı sahilinde.
Sensizlik bir kor olsa da,
Güzeldir seninle gelen bazen.
Sorgularım bu karanlıkta,
Sensizliğin sebebini nedensizce.
Beş harfli bir mühürdür kalbim,
Her harfinde ayrı bir yankı.
Seninle dolu bu sessiz şehrim,
Bir tek sen bilmezsün bendeki hakkı.
Beş demirlik bir vakarla yürürüm,
Bozkırın ayazı içimi yaksa da.
Ben sensizliği mülkiyetim bilirim,
Gözlerim ufkunda körleşip kalsa da.
Ey beş harfli mülkiyetim!
Bu boşluk yaksada içimi,
Sen bilmesen de bu hasreti;
Alışmaktan korkuyorum sensizliğe.

Enes Yakıştı

Taş

Yorulmuşum kendimden kaçıp durmaktan,
Belirsiz limanlarda gölgemi aramaktan.
Bastonumun her vuruşunda o sert yankıyı dinledim,
Beş harfin ağırlığını ruhumda bir mülk edindim.
Gönlüm tenhada kalmış bir kale gibi sessiz,
Zaman akıp gidiyor, yollar yorgun ve izsiz.
Hani Bilişim dersinde SELECT ile seni çağırırdım ya,
Beynimdeki veri tabanı ismini bağırdı her tabloda.
Sen, doğallığınla geçip giderdin yanımdan,
Bir işaret beklemedin ne kokundan ne canından.
Ben ise mesafeni santim santim ölçmek isterdim,
O koku gelmeyince "timeout" sürelerine yenilirdim.
Seviyorum artık seni, artık bunu kabullendim.
Şimdi sistem hata veriyor, kalbimde derin bir sızı,
Mühürledim ruhuma o beş harfli, gizemli kızı.
İsmin ki; sabrın ve sertliğin topraktaki kadim hali,
Adın ki; sarsılmaz bir iradenin en dürüst meali.
Beni taşa döndürsen de razıyım her sızına,
Adını kazıdım bu kalenin en aşılmaz duvarına.
Arka kapısı olmayan, pencereleri mühürlü bu hisar,
Sadece senin isminle açılacak dürüst bir firar.
Yorulmuştum saklamaktan, belirsiz sevdalardan,
Dönemem artık geri, geçtiğim o yollardan.
Bin defa körleştim de şu karanlık dünyada,
Bir senin sesini aradım her dürüst rüyada.

Enes Yakıştı

Taşın Sesi Ve Donanım Hatası

Ben Enes, sadece Enes; karanlığın en dürüst şairiyim, Gözlerim ışığa kapalı ama gerçeklerin en keskin feriyim. Kör demek acıtmaz içimi, asıl acı olan kulakların duyduğu mesafedir, Birini duya duya kaybetmek, bir şairin en büyük kıyametidir.

Beş harf... Kalbimde bir taş gibi ağır, bir mısra gibi narin, İçimden binlerce kez geçirdiğim o isim, dışarıya neden bu kadar derin? İnsanlar kolayca söyler, bir çırpıda dökülür dillerinden o beş ses, Bense içimde saklarım, her harfi boğazımda düğümlenen bir nefes. İsminin manasıyla mı vurdun beni? O taş mı kalbimi yontan? O taş ki senin adın, bense o kayanın ağırlığından korkan...

Her sabah servis kapısında, metalik bir yankı başlar ruhumda, Fermuar değil bu, demir bir şey; belki bir bilezik, belki bir dua... İnşaat kokulu bir geleceğin, önümden geçen o gizemli sesi, Dibindeyim aslında, bir nefes kadar yakın ama binlerce yıl ötesi. Sınıf arkadaşımın yanında dururken, senin de yanıdayım her sabah, Ama sesim "private" bir kod satırı, dışarıya çıkması en büyük günah.

Göz devre dışı evet, ama kulaklarım bir radar gibi izinde, Seni duya duya kaybetmek, en ağır "error" mesajı kalbin merkezinde. Başkalarının olma ihtimali, senin o sesli alanında dolaşırken, Benim kelimelerim boğazımda düğümlenir, sabahın o serinliğinde erkenden. Korkuyorum; koluma girilirse kalbimdeki o taş ısınacak ve çatlayacak, İyiliğin kalbime işlenmesi, beni en derin yerimden yaralayacak.

Ben ruhunun teniyle algılayan, sesine ve kokuna inanan Enes'im, Bu beş harflik düğümü çözemeyen, sistemde takılı kalan o yarım sesim. Dünya hâlâ anlamadı bu sevdayı, anlamadı bu görme dışı kalbi, Ben o ağır, o sessiz Taş'a gömdüm bu derdi. Sesin kulağımda kalsın, ismin içimde mısra mısra dönsün, Varsın bu donanım hatası, benim en kutsal sığınağım olsun.

Enes Yakıştı

Umut iekleri

Gözyaşı değil, umut ekeceğiz,
Çocukların kalbine sevgi sereceğiz.
Karanlık değil, aydınlık vereceğiz,
Umut çiçekleri açacak her yerde.

Küçük eller, kocaman yürekler,
Hayalleri var, gökyüzüne değer.
Onlara umutla bakacağız her sefer,
Umut çiçekleri büyüyecek içimizde.

Düşmesin yüzleri, solmasın gülleri,
Hep gülsün çocuklar, neşeyle dolu.
Onların mutluluğu, en güzel hediye,
Umut çiçekleri açacak gönlümüzde.

Öğretmenler, anneler, babalar,
Hep birlikteyiz, bu yolda yan yana.
Çocuklar için en iyisini yaparız daima,
Umut çiçekleri filizlenecek her an.

Çünkü onlar bizim geleceğimiz,
Onlara umutla bakacağız her zaman.
Sevgiyle büyüyen çocuklar,
Dünyayı güzelleştirecekler.

Enes Yakıştı

Veri Tabanındaki Taş Ve Arkasız Kalenin Destanı

Karanlığın en dürüst şairi derler bana, belki de ben uydurdum,
Ama bugün bildiğim tek gerçek, bir haftalık o ağır sükûtum.
"Hiçbir şey bilmiyorum" dediğim anlarda bile bir şeyi ezbere bilirim:
O beş harfi, o beş sesi, o beş düğümü içimde biriktiririm.
Başkalı bir çırpıda söylerken ismini, benim dilim yanar,
Sistemimde bir "error" mesajı, kalbimde bir taş durmadan kanar.

Seni sadece isminle tanıdım, yüzünü sormadım bile ruha,
Ruhumun teniyle algıladım seni, muhtaç kalmadan sabaha.
Gözlerine bakabilmeyi istedim, hani o görünmez derinliğe,
Herkesin kolayca geçtiği yollarda, ben takıldım bu gizemli heceye.
Bilişim derslerinde kod yazarken, SELECT komutları seni çağırır,
Beynimdeki devasa veri tabanı, her tabloda senin ismini bağırır.

"Üzgünsün bugün" diyorlar, servis kapısındaki o soğuk metal sesinde,
Ne diyeyim? "Yârimin sesini duyamadım, bir boşluk var merkezimde."
Sen doğallığı seçtin, parfüm kokunla bile vermedin bir işaret,
Oysa ben o kokudan ölgecektim uzaklığını, bu nasıl bir imtihan, nasıl bir cinayet?
Koku gelseydi "burada" diyecekti kalbim, mesafeni santim santim bilecekti,
Şimdi ise her şey belirsiz, her şey bir "timeout" süresinde bitecekti.

Eyy taş anlamının sahibi! Layık mıyım sana, bilmiyorum bu sancıyı,
Kendime üzülüyorum bazen, içimde büyütüyorum bu sessiz acıyı.
Eğer gelmezsen, eğer bu karanlığıma karanlık olursan sonunda,
Kalbimdeki o taş daha da sertleşecek, bir kale yükselecek yolunda.
Arka kapısı olmayan, pencereleri mühürlü, aşılmaz bir hisar,
İçinde sadece senin isminin yankılandığı, dışarıya kapalı bir firar.

Ama bir bilsen, o kalede tek bir açık kapı var, sadece senin için,
Eğer bir gün o beş harfli sesinle gelirsen, değişecek her şeyin biçimi.
Sistem yeniden yüklenecek, o "donanım hatası" kutsal bir mucize olacak,
Taşın içindeki o boşluk, senin sesinin tınısıyla dolacak.
Şimdilik özlemek zor, sesini günlerce duyamamak en ağır veri kaybı,
Ama bu şair, o beş harfli taşın üstüne kurdu bütün bu sevdayı.

Enes Yakıştı

Yirmi Beş

Bir boşluk var bugün, ne yer doluyor ne gök diniyor,
Sanki koca bir şehir, tek bir nefesin eksikliğine yeniliyor.
Statik cümlelerin ardına saklanmış o adsız karanlık,
Ruhumun teninde asılı kaldı, bir ömürlük bir anlık.
Ben ki her harfi bir mülk gibi kalbime kazımıştım,
O beş heceli sessizliğin derinliğinde sızım sızım sızlamıştım.
Şimdi pencereleri mühürlü, kapıları dışarıya sağır bir han,
Senden gayrisına haram kılındı artık bu bendeki can.
Beş çarpı beş; yirmi beş düğüm attım bu ıssız bekleyişe,
Hiçbir algoritma derman değil artık bu ters gidişe.
Gözlerimde bir perde değil, ruhumda bir vuslatın gölgesi,
İçimde yankılanır durur, o duyulmayan sesin heybeti.
Sözün bittiği yerdeyim, mısralarım artık birer taşdır,
Senden uzak kalan her saniye, dökülen sessiz bir yaştır.
Sen gelene dek bu dünya eksik, bu nefes yarım kalacak,
Çünkü bu gönül, sadece o beş harfli huzurla dolacak.

Enes Yakıştı